

»Vi hočete biti na vsak način plemeniti!« pripomni Mirko. »No, jaz sprejemem vašo ponudbo! Pozdravljen, moj dragi prijatelj in drug! Bodite uverjeni, da vam bom vedno hvaležen!«

Mirko je krepko stisnil svojemu dobrotniku desnico, potem pa se obrnil proti materi: »Oj, moja zlata mama, vidiš, ne bo se ti treba seliti iz drage domače hiše! Obvarovana si ti in obvarovan sem jaz te sramote in bridkosti! ... To je vse zaradi tega, ker si bila ti vedno tako dobra!«

»To ni zaradi mene! To je zaradi blagega srca našega znanca, ki ga je menda sam Bog poslal nekoč v našo hišo, da se je vrnil zdaj kot rešitelj k nam. O, kako naj vas primerno zahvaliva, vi dobri, dobri prijatelj naš!«

»Meni ne gre prav nobena hvala! To vse, čestita dobrotnica moja, je Miklavževo delo, ki vam je hotel po nekoliko nenavadni poti poplačati vsaj deloma dobrote, ki ste jih izkazovali v svojem življenju ubožnim in pomoči potrebnim. Zakaj Miklavž je tak patron, da nosi pridnim in dobrim vse življenje, pa če jim tudi ne ponudi svojih darov vselej — na krožniku! ...«

Vsem trem je zaigral smehlaj zadovoljnosti na ustnih ob teh besedah in še enkrat so si toplo stisnili desnice. —

Moje želje.

*Jaz sem majhen še in mlad,
veste, kaj imel bi rad?*

*Rad imel bi konja Šarca,
konja Šarca, oster meč,
perjanico, šlem blesteč.*

*Kdo ugame, kdo ugame,
kam bi jaz konjička gnal?*

*Gnal bi ga čez ravno polje,
ker sem vedno dobre volje
in preplaval z njim bi Savo,
Savo mrzlo in globoko,
več kot metrov sto široko*

*ter dospel bi v Beograd
tjakaj do kraljevih vrat.*

*Ko dvorjaniči zazrli
mene bi — oh, prav gotovo*

*rekli bi: »To naš je svat!«
Na stežaj bi mi odprli
zlata vrata v kraljev grad.*

*In pred kralja bi jaz stopil
in čestital mu za god:*

*»Veličanstvo! Bog vas živi
mnogo, mnogo srečnih let! —*

*Naj vam sreča spleta venec,
lovor-venec slavnih zmag,
naj ostanem v vašem srcu
sin slovenski vedno drag!«*

*In preplaval spet bi Savo
in oddiral bi na dom.*

*Ko dorastem, prav gotovo
vse tako jaz storil bom!*

Franjo Lovšin.

